

ISPITA OMULUI CONTEMPORAN

Vorbim din ce în ce mai des despre ce este îndumnezeirea și prea puțin sau chiar deloc despre *cum* ajungem sfinți. Primează întrebarea *ce* și lipsește întrebarea *cum*. Înțelegem ce înseamnă îndumnezeirea, dar asta nu înseamnă că o și cunoaștem. Înțelegerea poate veni ca urmare a unei lecturi, a unor talcuiri etc, însă cunoașterea vine întotdeauna din trăire. Lipsa participării la viața dumnezeiască nu poate aduce niciodată cunoașterea. A citi și a memora de pildă regulile de înot, nu înseamnă că am dobândit și experiența modului de a înota. Este adevărat că anumite informații pot naște în noi nevoia credinței, dar în niciun caz ele nu duc la credință și nici nu i se pot substitui. Christos Yannaras spune că: "un om care nu a cunoscut niciodată în viața sa dragostea maternă - fie că a fost orfan, fie din oricare alt motiv - poate să știe definiția, dar nu poate cunoaște dragostea maternă înșiși. Cu alte cuvinte: cunoașterea formularilor sau definițiilor adevărului nu poate fi identificată cu cunoașterea adevărului înșiși". Așa ne putem explica și de ce Biserica Ortodoxă și-a bazat catehizarea credincioșilor prin intermediul cultului. L-a chemat pe om prin slujbe la o relație cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Bisericii este Cel trait, nu Dumnezeu ipotetelor teoretice. A participa la Sfintele Taine din Biserică, a ne ruga, a ne împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos, înseamnă a ne învrednici la un moment dat să trăim stări ale îndumnezeirii. Poate că cea mai cumplită ispita a omului contemporan este să se multumească cu răspunsul la întrebarea "ce" și să creadă că are răspunsul în adevăratul sens al cuvântului. Ori acest lucru înseamnă pierderea nevoii de legătură vie, personală cu Dumnezeu pentru îndumnezeire. A rămâne și a ne preocupa doar de răspunsul întrebării "ce", devine vătămător. Spun Parintii că o ființă cu o astfel de preocupare se aseamănă cu un om care îmbracă o haină care nu i se potrivește. E îmbrăcăminte care nu-ți da dreptul să iei parte la ospatul din lumea vesniciei.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 22 - 29 Iunie 2015

Luni 22 iunie: Acatistul Sfântului Grigorie Dascălul	6.30 PM
Marți 23 iunie: Vecernie	6.30 PM
Miercuri 24 iunie: NAȘTEREA SF. IOAN BOTEZĂTORUL	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Vineri 26 iunie: SFÂNTUL MASLU	6.30 PM
Sâmbătă 27 iunie: Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Vecernie	6.30 PM
Duminică 28 iunie: Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Luni 29 iunie: SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL	
Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A TREIA DUPA RUSALI

Zis-a Domnul: Luminătorul trupului este ochiul; dacă va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă va fi ochiul tău viclean, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, ori de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Că după toate acestea se străduiesc neamurile; știe doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. (Matei 6, 22 - 3)

Cearta lui Iisus cu Petru Sau gâlceava omului cu Revelația.

„A certat Iisus pe Petru, zicând: Mergi înapoia Mea Satana, că sminteală-Mi ești; tu nu gândești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor !” Cuvinte grele ca acestea n-a mai zis Iisus decât chiar Satanei, când L-a ispitit în pustia Carantaniei. Acum tot Satana era camuflat în bunăvoința - de cea mai bună credință - a lui Petru.

Petru nu știa că din organ al Revelației: mărturisitor al divinității Mântuitorului, cum a fost - fără să știe - cu vreun pătrar de ceas mai înainte, tot așa acum - fără să-și dea seama - a ajuns o unealtă a Satanei. Situația dintâi l-a fericit; a doua l-a smerit.

Întâmplarea ne face să ne gândim și la unii dintre sfinți care, după ce erau cercetați de Dumnezeu, în diferite chipuri, îndată venea și Satana, ca măcar să-i laude - dacă alt necaz nu le putea face.

Nu Petru era Satana. Petru era Petru. Totuși Iisus dă identitatea omului după duhul care grăiește printr-însul. - Semn că așa va face și la sfârșitul lumii. Cearta o primește Petru, pentru că nu știa ce punct de vedere grăiește printr-însul.

Necertat nu te smerești. Și nesmerit nu apare în tine înrudirea ta cu crucea, ca să o iubești, ca pe ceva în care ești. (smerenia, smerirea, iubirea și crucea sunt din aceeași familie a desăvârșirii.)

- Și crucea, cu învierea care-i urmează, era punctul de vedere al lui Dumnezeu. Omul voia să-L scape pe Dumnezeu de cruce. Dumnezeu se certa cu omul... în numele dragostei. (!) Satana îi era „milostiv” lui Iisus în Petru și ucigaș în Iuda.

Satana, prin frica de suferință a trupului și prin ignoranța rațiunilor mântuirii, ține omul în îngustime, în nedezvoltare, în non-Sens, cu un cuvânt: în sminteală cu Dumnezeu.

Dacă n-ar fi înviere Petru ar avea dreptate. Ori lui Petru tocmai cuvântul învierii nu i se fixase în minte. Învierea era, pentru om, ceva nou

până la imposibil. Misiunea lui Iisus aceasta era: să antreneze omul în toate „riscurile” mântuirii, fiindcă este înviere.

Drept aceea, după ce a ieșit cu Petru la liman, Iisus a chemat la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii, și le-a zis: „Oricine voiește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa în fiecare zi, și să-mi urmeze Mie. Că cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine-și va pierde sufletul său, pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui”.

Deci, categoric: Cine-și iubește viața sa, sufletul său în lumea aceasta - fără a considera și cealaltă, sau chiar împotriva ei -, acela își va pierde sufletul, pentru că acela e un iubitor de sine, un iubitor de trup - care nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate (Romani 8,7) - acela e un „fricos” (Apocalipsa 21,8). În aceștia nu e Duhul lui Hristos, aceștia nu sunt ai Lui, ei trăiesc împotriva lui Iisus.

Cine însă vrea să scape de toropeala lumii acesteia, - căci de la „a vrea aceasta” începe firul existenței să capete Sensul transcendenței -, și se aprinde în ei Duhul lui Iisus, Duhul lui Dumnezeu, aceștia toți își riscă sufletul și viața pentru Iisus și Evanghelie.

Cine a menținut vie Evanghelia în conștiința veacurilor a fost întreg Calendarul sfinților, care în tot chipul au murit curajos pentru Iisus și pentru Evanghelia împărăției noastre. „Toți câți sunt mânați de Duhul lui Dumnezeu, ei fiii lui Dumnezeu sunt, și n-au primit duh de robie, ca să le fie iarăși frică, ci duhul înfierii, prin care zicem lui Dumnezeu «Tată». Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8,14-16).

Atunci câștigăm mântuirea sufletului când punem preț pe ea: prețul pe care l-a pus Iisus și toți sfinții. Pentru veșnicia noastră în împărăția lui Iisus nici prețul vieții și nici un preț nu e prea mare. „Necazurile de acum nu sunt vrednice de-a fi puse în cumpănă cu slava noastră viitoare.”

Iisus ne aduce învierea: firul transcendenței noastre, pe care ni-l leagă de inimă (fiindcă inima, prin care iubim și credem, are rațiuni mai adânci ca rațiunea) - și învierea n-o înțelegea Petru, precum că e o dragoste mai mare ca viața. Și nu e fir: e noul stâlp de foc, care conduce de două mii de ani neamul creștinesc prin pustia acestei lumi.

Din lumina învierii e făcut Destinul care ne atrage Acasă. Cine simte firul acestei lumini se mărturisește „străin și călător pe pământ. E un rănit de nostalgia Paradisului.